

Arnhem 16 juli 2023

Lieve Sigrid,

In de jonge scheuten van de laat gesnoeide vlinderstruik groeien vuurpijlen,
de venkelschermen bloeien met gouden speldenknopjes
en in het vergeten hoekje draagt de pruim steeds meer paarse vruchten.

In de Kemperplas, een oude kleiafgraving die tussen het plaatsje Vethuizen
en het op die dag toepasselijk genoemde buurtschap Warm ligt,
dreven we op rookworstluchtbedden langs meerkoetkuikens
die als roestige scharnieren om eten piepten,

aten we merkloze kopietjes van cornetto's en raketjes
brandden we ons aan de hete glijbaan
en schommelden we boven een veld vol klavertjes.

Het deed me denken aan een strip in het vrolijke weekblad
waar mijn twee broertjes en ik elke zaterdag om vuchten
in die jaren waarin we nog niet elk een eigen gezin hadden
met, vreemd genoeg, alle drie zelf ook drie kinderen

geen merkloze kopietjes - maar wel een herhaling van onze ouders.

In die strip had Guus een klavertje drie gevonden
dat hij trots aan zijn neef Donald liet zien.

'Nou en?' Vroeg Donald.

'Er is niets bijzonders aan een klavertje drie.'

'Aan deze wel', antwoordde Guus, 'want ik heb hem gevonden
in een veld vol klavertjes vier'.

Enfin.

Ooit speelde ik met de gedachte iets in de lokale politiek te doen,
maar ik vreesde dat ik daar geen gelukkiger mens van zou worden.

Ik bewonder politici die zich staande houden
en nog steeds pogingen ondernemen een verschil te maken in de wereld.

Maar ook begrijp ik de politicus die de politiek verlaat
en zich terug wil koesteren in de rust van haar gezin.

Haar raad ik de Kemperplas aan,
dat in een veld vol klavertjes vier ligt,
tussen de koeien en de meerkoetkuikens,
die weliswaar piepen als roestige scharnieren,
maar verder geen kwaad woord in hun zinnen hebben.